

Sønnen

Ugens vers

"For end ikke Menneskesønnen er kommet for at lade sig tjene, men for selv at tjene og give sit liv som løsesum for mange." (Mark 10,45).

Introduktion

Efter over to år med offentligt arbejde spurgte Jesus sine disciple: "Hvem siger folk, at Menneskesønnen er?" (Matt 16,13). Det var ikke svært for dem at gengive, hvad de havde hørt folk sige om Jesus. Men Jesu næste spørgsmål var mere udfordrende: "Men I, hvem siger I, at jeg er?" (vers 15). Nu blev det et personligt anliggende. Jesus bad ikke om deres mening om hans udseende eller karakteregenskaber. Hans spørgsmål handlede i stedet om, hvem Jesus egentlig var. Det krævede, at disciplene udtrykte deres individuelle overbevisning og tro.

Før eller senere er vi alle nødt til at besvare dette spørgsmål. Vi er alle nødt til på egen hånd at afgøre, hvem vi mener, Jesus er. Det hjælper ikke at gentage, hvad andre folk siger eller tror; svaret er nødt til helt og alene at være vores egen personlige tro. Og hvert enkelt menneskes fremtidige skæbne afhænger af dette svar.

I denne uge vil vi forsøge at besvare dette spørgsmål på baggrund af, hvad Jesus selv sagde og gjorde. Vores mål vil være i tro at nå frem til det samme svar, som Peter gav: "Du er Kristus, den levende Guds søn" (vers 16).

Ugens tekster

- Matt 24,30
- Dan 7,13-14
- Matt 11,27
- Luk 5,17-26
- Joh 8,58
- Matt 20,28

Menneskesønnen

Udtrykket 'Menneskesønnen' var Jesu yndlingsbetegnelse af sig selv. Mere end firs gange omtalte han sig som Menneskesønnen. Andre mennesker omtalte ham aldrig på den måde. Han havde selvfølgelig en særlig hensigt med at vælge dette specielle navn.

Dette idiomatiske udtryk var almindeligt i Det Gamle Testamente. Med kun en enkelt undtagelse henviste det altid til et menneske, og Jesus brugte dette navn for at lægge vægt på sin menneskelighed. Bibelen præsenterer Jesus som et sandt menneske. Han blev født som en baby, voksede op som et barn (han gik frem i visdom og vækst, Luk 2,40.52), og han havde brødre og søstre (Matt 13,55-56). Han spiste (Matt 9,11), sov (Luk 8,23), blev træt (Joh 4,6), sulten og tørstig (Matt 4,2; Joh 19,28). Han oplevede også sorg og bekymring (Joh 26,37).

For en tilfældig tilskuer var Jesus en almindelig person, der gik omkring blandt mennesker som en af dem. Mange af hans samtidige så ikke andet end et menneske i ham (Joh 7,46). De behandlede ham som en af deres egne; de lo af ham (Luk 8,53), kritiserede ham (Matt 11,19), de til og med hånede og slog ham (Luk 22,63). For dem var han kun et hvilket som helst menneske.

Mange af dem opdagede desværre ikke, at der lå mere i titlen "Menneskesøn". Ifølge Dan 7,13-14 kom en person, der "så ud som en menneskesøn" "med himlens skyer" "hen til den gamle af dage" og modtog "herredømme, ære og kongerige" for evigt. Jøderne identificerede denne Menneskesøn som Messias. Så da Jesus benyttede titlen, viste han på en let skjult måde, at han også var den lovede Messias, den legemliggjorte Kristus.

Hvilke elementer i Jesu ord i disse vers minder om Dan 7,13-14?

Hvorfor er det vigtigt for os at være klar over, at Jesus var helt og fuldt menneske? Hvad betyder det for vores frelse? Hvad betyder det for vores hverdag, især i vores kamp mod fristelser og synd?

Matt 14,30;
25,31; 26,64

Til at
tænke over

Guds søn

Titlen 'Guds Søn' blev ikke kun benyttet af Gabriel (Luk 1,35), men også af adskillige mennesker, når de henvendte sig til Jesus (Matt 14,33; Mark 15,39; Joh 1,49; 11,27). Han accepterede denne titel, men var varsomt med at bruge den direkte om sig selv, for ikke at blive stenet til døde. Ikke desto mindre viser Bibelen os på forskellige måder det specielle forhold, han havde med Faderen.

Ved Jesu dåb anerkendte Faderen ham som sin søn (Matt 3,17). Det samme var tilfældet på Forklarelsens bjerg (Matt 17,5).

Deres far-søn-forhold er enestående. Kristus er det eneste væsen i hele universet, som har dette forhold; for han er det eneste menneske, som har den samme guddommelige natur som Faderen. Når vi tror på Jesus, bliver vi givet det privilegium at kaldes Guds børn. Men Jesus har altid været, er stadig og vil altid forblive Guds Søn i en enestående forstand.

Matt 11,27
Joh 3,35;
5,17; 10,30

Hvad viser følgende tekster om den fuldkomne enhed, der er mellem Faderen og Sønnen?

Den fuldkomne enhed, der er mellem Faderen og Sønnen indbefatter et gensidigt og fuldkomment kendskab til hinanden: et i vilje, hensigt og mål. Det indbefatter også en enhed af væsen. Faderen og Sønnen er to personer ("Jeg og Faderen"), men af samme natur ("er ét"), en kendsgerning som understreges af intetkønsstedordet et (sammenlign med 1 Kor 3,8).

Samtidigt må vi være klar over, at da Jesus kom og levede som et menneske, underordnede han sig frivilligt Faderen, mens han var her på jorden (Fil 2,6-8). Denne begrænsning var funktionel, men ikke en del af hans grundlæggende selv (væsen). Jesus underordnede sig med en bestemt hensigt, et bestemt mål for øje.

Med dette i tanke kan vi lettere forstå, hvorfor Jesus sagde: "Sønnen kan slet intet gøre af sig selv, men kun det, han ser Faderen gøre" (Joh 5,19), "og jeg søger ikke at gøre min egen vilje, men hans vilje, som har sendt mig" (Joh 5,30). Fra denne funktionelle synsvinkel kunne han sige: "Faderen er større end jeg" (Joh 14,28).

Jesus var helt og fuldt Gud og helt og fuldt menneske. Hvad fortæller denne fantastiske sandhed os om den nære forbindelse, der er mellem himmel og jord? Hvilken trøst kan vi finde i denne nære kontakt?

Til at
tænke over

Kristi guddommelige natur, 1. del

Kristi guddommelighed er grundlaget for vores tro. Et menneske kunne aldrig være vores frelser, uanset hvor usædvanligt hans liv måtte have været. I hele Det Nye Testamente finder vi beviser på Jesu guddommelighed; men vi vil her fokusere på det, Jesus selv lærte angående dette emne.

Det var ikke nogen enkel opgave for Jesus at forklare, hvem han var. Hans gerning krævede, at han skulle gøre det kendt, at han var Messias – Gud i menneskeskikkelse. Der er ingen optegnelse af, at Jesus offentligt sagde: Jeg er Gud eller Jeg er Messias. Han valgte kun at hentyde til sin guddommelige natur og indirekte lede sine tilhørere til erkendelse af sin guddommelighed.

Efterhånden som Jesus gradvist åbenbarede sin guddommelige natur, forstod de fleste af hans tilhørere ham. Men de nægtede at acceptere det, for han passede ikke ind i deres forudfattede ideer om Messias. Dette ses tydeligt i deres krav: "Hvor længe vil du holde os hen? Hvis du er Kristus, så sig os det ligeud" (*Joh 10,24*). Desværre viser sammenhængen, at deres krav ikke var alvorligt ment.

Som vi så i gårsdagens afsnit, kom Jesus med mange henvisninger til sit særlige forhold til Faderen. Dette var en af de metoder, han benyttede for at åbenbare sin guddommelighed. Mange forstod tydeligt, at han gjorde sig selv lig med Gud, når han sagde, at Gud var hans far (*Joh 5,18*).

Luk 5,17-26

Hvordan åbenbarede Jesus her sin guddommelighed uden at sige det direkte?

"Der krævedes intet mindre end skaberkraft for at genoprette sundheden i denne forfaldne krop. Den samme stemme, som gav liv til mennesket, der var skabt af jordens støv, havde givet liv til den dødsyge, lamme mand." (Ellen White, *Jesu liv*, s. 269-270).

Jesus hævdede at have den guddommelige forret at kunne tilgive synd. Han sagde også, at han selv skulle "tage sæde på sin herligheds trone" (*Matt 25,31*) og dømme alle jordens folkeslag. Denne autoritet tilhører kun Gud. Hvor meget mere kunne han have gjort for at vise, hvem han egentlig var?

Til at tænke over

Tænk over, hvor hårdhjertede nogle af lederne var over for Jesus. Disse mænd var folkets åndelige vejledere! Hvordan kan vi sikre os, at vi ikke også bliver hårdhjertede på vores egen måde?

Kristi guddommelige natur, 2. del

Jesus udtalte og viste, at han havde den samme kraft som Faderen til at sejre over døden. "For ligesom Faderen oprejser de døde og gør dem levende, således gør også Sønnen dem levende, han vil" (Joh 5,21). Kun Gud kan påstå: "Jeg er opstandelsen og livet" (Joh 11,25).

En anden tydelig indikation på Jesu guddommelighed finder vi i hans bekræftelse af sin forudtilværelse. Han "steg ned fra himlen" (Joh 3,13), fordi Faderen havde sendt ham (Joh 5,23). Og igen bekræftede han sin forudeksistens: "Fader, herliggør mig nu hos dig med den herlighed, jeg havde hos dig, før verden var til" (Joh 17,5).

Joh 8,58

Hvorfor er denne tekst en af Jesu mere direkte og dybe udtalelser om hans guddommelighed? Se også 2 Mos 3,13-14.

I modsætning til Abraham, som blev til (dette er den bogstavelige grundbetydning af det græske ord *gínomai*, som her oversættes med født), siger Jesus, at han er den selveksisterende (Jeg er). Ikke alene var han til før Abrahams fødsel; han har altid eksisteret. Udtrykket *Jeg er* indebærer kontinuerlig eksistens. Desuden er *Jeg er* Jahves eget navn (2 Mos 3,14). Folkets ledere forstod fuldstændig klart, at Jesus hævdede at være den Jeg er, som åbenbarede sig i den brændende tornebusk. I deres øjne var han skyldig i gudsbespottelse, og derfor "tog de sten op for at kaste dem på ham" (Joh 8,59).

Evangelierne viser, at Jesus accepterede tilbedelse fra andre uden at vise modvilje. Han vidste godt, at i følge Skriften er det kun Gud, der fortjener menneskers tilbedelse; for han sagde til Satan: "Du skal tilbede Herren din Gud og tjene ham alene" (Matt 4,10). Ved at acceptere andres tilbedelse af ham viste han sin guddommelighed. Disciplene på søen (Matt 14,33), den blinde mand, som blev helbredt (Joh 9,38), kvinden ved graven (Matt 28,17) og disciplene i Galilæa (Matt 28,17) tilbad ham alle åbenlyst og anerkendte hans guddommelighed. Thomas' ord til Jesus: "Min Herre og min Gud!" (Joh 20,28) ville ikke være blevet udtalt af en jøde på den tid, med mindre han var helt klar over, at han talte til Gud.

Joh 20,29

Hvilke ting har du ikke set, som du alligevel tror på? Hvilken betydning har dit svar for hele spørgsmålet om at tro?

Kristi opgave

Efter at have overvejet, hvem Jesus var, er vi bedre i stand til at forstå, hvad han kom for at gøre for os.

Satan havde anklaget Gud. For at imødegå disse anklager kom Jesus for at vise os Faderens karakter og rette den forkerte opfattelse, som mange havde udviklet mht. guddommen. Jesus ønskede, at vi skulle kende Gud; for det er nødvendigt at kende ham for at få evigt liv (Joh 17,3).

Men vi har brug for mere end kendskab for at blive frelst. Vi har brug for, at Gud sørger for en frelser for os, og det er netop, hvad navnet Jesus betyder: Jahve er frelser (Matt 1,21). Jesus beskriver sin opgave meget tydeligt: "For Menneskesønnen er kommet for at opsøge og frelse det fortabte" (*Luk 19,10*). I Edens have mistede menneskene deres forhold til Gud, mistede deres hellighed, mistede deres hjem og mistede evigt liv. Jesus kom for at genoprette alt: Han genoprettede vores forhold til Faderen (Joh 1,51); han tilgav os vores synd (Matt 26,28); han giver os et eksempel på, hvordan vi skal leve (1 Pet 2,21); og han giver os evigt liv (Joh 3,16).

Joh 10,11
Matt 20,28

Hvordan definerede Jesus det vigtigste i sin opgave?

Hvorfor var det nødvendigt for Jesus at dø? Det var, fordi han frivilligt tog vores plads og bar straffen for vores synd. Vi er alle syndere (Rom 3,10-12) og fortjener derfor evig død (Rom 6,23). Prisen for vores frelse var så høj, at kun Guds Søns liv kunne betale for den. "Guds overtrådte lov krævede synderens liv. I hele universet var der kun én, som i menneskets sted kunne opfylde lovens krav. Da den guddommelige lov er lige så hellig som Gud selv, kunne dens overtrædelse kun sones af en, der var Gud lig. Ingen anden end Kristus kunne frelse det faldne menneske fra lovens forbandelse og igen bringe det i harmoni med Himlen." (Ellen White, *Patriarker og Profeter*, s. 32.)

Til at
tænke over

Se på verden omkring os og den skæbne, som vi alle er underlagt. Hvis enden på det hele var graven, hvilket håb ville vi da have? Vi ville ikke have noget håb i det hele taget, hvis ikke det var for frelsesplanen. Hvordan kan vi vise vores taknemmelighed over for Gud for det, han i Kristus har gjort for os?

Læs Ellen White

· *The SDA Bible Commentary*, 5. bind, *En guddommelig-menneskelig frelser*, s. 1126-1128

"Mens Guds ord taler om Kristi menneskelighed, mens han var her på jorden, taler det også tydeligt om hans forudeksistens. Ordet var til som et guddommeligt væsen, som den evige Guds Søn, forenet og et med sin Fader ... Verden blev til ved ham, "og uden ham blev intet til af det, som er" (*Joh 1,3*). Hvis Kristus skabte alt, var han til før alt. Det, der siges om dette, er så tydeligt, at ingen kan være i tvivl. Kristus var i selve sit væsen i højeste forstand Gud selv. Han var fra evighed hos Gud, Gud over alt og alle, lovprist i al evighed. Vores Herre Jesus Kristus, Guds guddommelige Søn, var til fra evighed, en egen person og dog et med Faderen." (Ellen White, *Selected Messages*, 1. bind, s. 247).

"I Kristus er livet, det oprindelige, det retmæssige, det iboende. "Den, der har Sønnen, har livet" (*1 Joh 5,12*). Kristi guddommelighed er den troendes sikkerhed for evigt liv." (Ellen White, *Jesu liv*, s. 382).

Spørgsmål
til drøftelse

1. **De onde ånder vidste og bekendte, hvem Jesus var, "Guds helige" (*Mark 1,24*), "Guds søn" (*Mark 3,11*), "Gud den Højestes søn" (*Mark 5,7*). Se også **Jak 2,19**. Er det nok blot at bekende dette for at blive frelst? Hvordan kan vi undgå at falde i den grøft, hvor vi er tilfredse med en ren intellektuel accept af Jesus?**
2. **Da officeren, som stod lige over for ham, så hvordan han døde, udbrød han: "Sandelig, den mand var Guds søn" (*Mark 15,39*). Korsets fod er det bedste sted at forstå Jesus. Hvor tit tilbringer du tid der? Hvornår var du der sidst? Hvorfor ikke netop nu tage tid til at meditere over det ufattelige offer, han bragte for at frelse dig?**
3. **Mange af Jesu samtidige afviste ham, fordi de havde en forkert opfattelse af Messias. Desværre er der også i dag mange, som nægter at give deres liv til Jesus, fordi de har fordomme eller et forkvaklet indtryk af ham. Hvordan kan vi hjælpe dem til at se Jesus, som han virkelig er? Hvad har vi som syvendedags adventister, som især kan hjælpe dem til at få en tydeligere forståelse af, hvordan Jesus egentlig er?**

Aktiviteter og dialog

Guds Ord

- Peters bekendelse af, hvem Jesus er, gengives i tre evangelier. Sammenlign Matt 16,16, Mark 8,29 og Luk 9,20. I lyset af, hvem evangelisterne henvender sig til, hvad kan da være grunden til, at Markus og Lukas har en kortere version?
- Prøv at sammenligne "menneskesønnen" i Daniel 7 med de dyr og udyr, som kæmper om herredømmet over verden i Daniels syn: hvilke forskelle finder du? Hvorfor er "menneskesønnen" værdig til at modtage riget og magten og blive tilbudt i evighed?
- Jesus anvendte udtrykket "Jeg er" om sig selv på en enestående måde, som især er tydelig i Johannesevangeliet. Det græske ego eimi gengiver en hebraisk vending, ani hu', som bruges ofte i Esajas' Bog om Jahve (se fx Es 41,4; 43,13.25; 46,4; 48,12). Lad evt. nogen fra klassen finde eksempler fra Johannesevangeliet, hvor Jesus bruger vendingen. Hvilke af disse eksempler er tydeligt en reference til Jesu guddommelighed?

Forstå
det bedre

Det er let ud fra vores kultur at forstå et udtryk som "søn" i en meget snæver forstand i lyset af genetik og DNA. Men semitisk kultur, som vi møder den i Bibelen, bruger ordene "fader" og "søn" i en videre betydning. En "søn" kan være:

En efterkommer: slægtstavlerne behøver ikke at indeholde hver eneste generation, jvf. Jesu slægtstavle i Matt 1.

En elev som f.eks. Elisa's profetsønner (2 Kong 6,1, se den ældre bibeloversættelse) eller studenterne i Ord 5,1; 6,1 m.m.

En repræsentant, som f.eks. kongen på Zion, der repræsenterer Gud og således bliver et forbillede på Kristus (et eksempel er Salme 2,7)

En efterfølger i en position eller med et bestemt erhverv (det er formentlig den måde, ordet anvendes på om Belshazzar som Nebukadnezars søn i Dan 5,17.22, jvf. 1. Mos 5,20-22).

Som "menneskesøn" repræsenterer Jesus altså os for Guds trone. Som Guds Søn er han kongen, Guds repræsentant på jorden. Nogen

bedre eller mere fuldkommen repræsentant kan ikke tænkes; for Jesus er ét med Gud selv (Joh 10,30).

I den græsk-romerske kultur kunne denne talemåde skabe forvirring; for man var vant til forestillingen om guders besøg på jorden for at avle halvguder, og udtrykket "Guds Søn" kunne derfor opfattes bogstaveligt som et resultat af en seksuel forbindelse og som et udtryk for, at Jesus havde en begyndelse.

Uddybende spørgsmål

- **Hvorfor er det afgørende for troen på Guds nåde og kærlighed, at Gud selv blev fuldt og helt menneske? Hvad forskel gør det?**

Det betyder

- **De første kristne valgte et sjældent brugt græsk navneord til at beskrive den guddommelige kærlighed, som viser sig ved, at Gud selv blev menneske og ikke blot sendte en skabning eller en sekundær guddom. Ordet er agape.**

Til at tænke over

I bogen Jesu liv, som udkom i 1898, anvendte Ellen White en række stærke og tydelige udtryk om Jesu evige guddommelighed, bl.a. med henvisning til "Jeg er" udsagnene i Johannesevangeliet. På den tid var mange adventister usikre om treenighedslæren, og da Ellen White vendte tilbage til Californien efter 10 år i Australien, opsøgte en ung dansk teolog, M.L. Andreasen, hende for at undersøge, om hun virkelig mente det. Han tilbragte tre måneder i hendes hjem og konstaterede, at hun virkelig havde skrevet det med sin egen hånd. Ellen Whites betydning for, at Adventistkirken ikke udviklede sig til en ikke kristen sekt, kan ikke overvurderes.

NOTER
